

F. O. Benet i President
Benet i President

BUTLLETÍ

DE LA

CAMBRA AGRÍCOLA DE L'EMPORDÀ

Preus de subscripció

Espanya. Un any 5 pessetes
Extranger 6

ANUNCIS: Preus convencionals
PAGO ADELANTAT

Tota la correspondència
deurà dirigir-se al
President

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Rambla, número 2

Franqueig
concertat

TENIM UN DEURE.....

Més que un deure, és una vertadera obligació la que ens mou l'organitzar i portar a cap l'erecció d'una obra que immortalitzi d'una manera justa, l'esforç infatigable que feu en vida el nostre volgut President en Carles Jordà, traspassat fa mig any.

Aquest home d'una justesa d'esperit molt poques vegades igualada, feu per nosaltres, pels agricultors i per tots els catalans, una obra meritíssima que cal saber apreciar honorant-lo tal com mereix.

Consoci, agricultor, empordanès, català, uneix-te a la nostra obra i contribueix amb el que puguis a fi de donar un just agraïment a la seva bona memòria.

La llista de la Comissió Organitzadora Pro-monument a Carles Jordà, continua oberta i esperem que a no tardar comptarà amb el teu ajut, reforçant així l'obra d'homenatge que aviat l'agricultura catalana i tot Catalunya li farà ofrena.

Seguidament publiquem la continuació de la llista que obrírem en el passat mes de gener.

Llista Pro-Monument a Carles Jordà

Suma anterior.	515	pessetes
Onofre Pont	10	»
Carles Gorgot Jordà	25	»
Joan Gratacós	10	»
Sebastià Escapa	10	»
Joaquim M. Gay	10	»
Josep Queraltó	1	»
Honesto Barbara	1	»

Jaume Riera Marquès	25	»
Benet Pelegrí	1	»
Emili Pelegrí	0'50	»
Miquel Pagès	0'50	»
Bartomeu Piferrer	0'50	»
Ignasi Carreres	1	»
Ferran Seseras	2'10	»

TOTAL. 612'60 »

(Continua oberta la llista)

Com empordanesos i catalans aplaudim la iniciativa del Ajuntament de Cervera

UN ACORD DE L'AJUNTAMENT DE CERVERA

«CARRER DE CARLES JORDÀ»

L'Ajuntament de Cervera ha acordat donar el nom del nostre caríssim Carles Jordà a un dels carrers de la capital de la Segarra. En honorar així a Carles Jordà, és Cervera qui en queda honorada.

Cervera tindrà el legítim orgull d'ésser la primera ciutat catalana que haurà glorificat la memòria de l'apòstol i defensor de la pagesia de Catalunya.

Cervera, doncs, mereixerà l'agraïment dels pagesos catalans.

Em plau moltíssim—perquè negar-ho—aquest gest de l'Ajuntament de Cervera, encara que jo no sóc cerverí. Vull que consti ben clar que d'aquesta lloabilíssima iniciativa ni en sóc l'iniciador ni hi tinc altra part que la de sentir-me'n satisfet, de la mateixa manera queestic segur que se n'han de sentir tots els pagesos catalans que coneixien i estimaven el nostre Carles Jordà.

El carrer que aviat portarà el nom de Carles Jordà ha estat encertadament triat. Sembla un símbol.

S'escau ésser davant el Sindicat Agrícola—no és el carrer en el qual està instal·lada la farinera, però el domina igual o millor encara, puix que no el separa més que la via del tren—.

És un carrer que dona entrada a la ciutat des de l'alta Segarra i àdhuc des del propi Sindicat.

És un eixampla de Cervera que s'està edificant. Potser podríem dir que aquest carrer deu la seva vida al Sindicat i és de preveure que aviat serà una de les vies de més tràfic de Cervera.

Aquell esperit bo per excel·lència, obert, ample, comprensiu, actiu, rialler i optimista d'En Jordà; aquell afany per al millor viure dels pagesos, aquella fe, aquella vigilància per als Sindicats agrícoles, totes les virtuts del gran patrici les podem recordar en el carrer que portarà el nom del nostre plorat, del nostre enyorat Mestre.

Tantes vegades que ell hi havia passat per allí Si li haguéssim dit que un dia aquell carrer portaria el seu nom, segurament que la seva modèstia li hauria dictat aquell: M'acabo de morir—era la seva dita—Ja esteu ben bé de broma, avuill!»

Les llistes per al monument a Carles Jordà comencen a fer bonic. Som ja als voltants dels tres mil duros. Jo crec, jo espero que doblarem aquesta xifra. Ho crec i ho espero perquè hom pot constatar que encara són molts els Sindicats que

no han tramès les seves llistes i tinc la creença que no n'hi ha cap que no en tingui de començades.

No tinc la pretensió de creure que tots els pagesos contribuiran a la subscripció, no perquè això fos demanar massa, sinó perquè sé com són la majoria dels nostres pagesos, però sí que voldria que els més comprensius es fessin un deure d'encoratjar els seus companys a contribuir a la subscripció, no pas per allò que hi hagin d'aportar, sinó perquè cal aplegar noms.

En poques paraules. El monument a Carles Jordà materialment ja és un fet, però el monument a la pagesia és el que voldria fer. Seria molt poc digne de Carles Jordà si el monument no fos digne de la pagesia catalana.

Per això, aprofitant aquesta avinentesa de lloar com cal l'acord de l'Ajuntament de Cervera, voldria cridar l'atenció a tots els pagesos de Catalunya d'una i altra banda, als que siguin pagesos i tinguin fe i estimació per la pagesia, a què ajudin a glorificar la pagesia tant sovint escarnida, bafada i maltractada.

No us demano una gràcia de caritat, no. Us demano una mica de dignitat per a vosaltres i per als vostres fills.

VIDAL DE MONPALAU.

N. B.—Em plau constatar amb satisfacció la campanya en pro del monument a Carles Jordà estan realitzant amb tant d'entusiasme les Jovenuts pageses de la F. J. C. Tant de bo que el seu exemple fos imitat per totes les associacions agrícoles de Catalunya.

Heus ací la còpia de l'acord:

«AJUNTAMENT DE CERVERA

Negotiat de Presidència.

Número 2636.

La Corporació de la meua Presidència, en sessió celebrada el dia 28 de l'actual, va prendre el següent acord:

El Sr. Alcalde manifestà que la carretera designada amb el nom de «Carretera de Tora», careix de denominació apropiada i específica i exposà la conveniència de designar-la amb nom adequat tota vegada que constitueix una zona urbanitzada de la població.

En atenció—afegí—a les rellevants circumstàncies personals que concorrien en l'eximi català Carles Jordà i Fages, el qual, durant tota la seva

vida es va distingir pels seus afanys i treballs a favor dels interessos agrícoles de Catalunya i del desenvolupament de l'esperit cooperatiu, i essent la nostra Ciutat un puntal de la Segarra agrícola, proposà, que a l'expressat carrer s'hi posi el nom de «Carrer de Carles Jordà», perpetuant d'aquesta manera el remerciament de la Ciutat a una de les glòries més autèntiques de Catalunya.

La Corporació, per unanimitat, aprovà la proposta de l'Alcaldia.

La qual cosa m'escau de comunicar-vos per al vostre coneixement i satisfacció.

Cervera, 29 de febrer de 1636.

L'Alcalde, Ricard Sala (Rubricat).»

De «Pagesia» de Barcelona, any 1936. N.º 186.

¿No podria l'Ajuntament de la nostra ciutat, donar a algún dels nostres carrers el nom del nostre plorat amic Carles Jordà?

L'Ajuntament de Pau, també ha donat el nom de Carles Jordà a un carrer de dita vila. El felicitem.

Cómo vé la gente del campo la Reforma Agraria

De ninguna manera, porque sigue sin conocerla. La de 1932 sigue inédita. Se hizo para otros planetas... y para la burocracia; y, como es consiguiente, no tuvo aplicación más que para la última. No conocemos, a virtud de ella, un solo caso, no digamos de creación de un nuevo propietario, que esto no entra dentro de la ideología que sobre el problema tienen formados sociólogos-agrícolas, encargados de poner en práctica la reforma; pero ni siquiera un ejemplar de asentado verdad, de aquellos [75.000] que se nos ofrecieron durante el primer año. Labor de tres años: despilfarro de 108 millones, que separamos, y servicios ampliamente pagados, ya que solo en personal y material han sido gastados 5.695.503 pesetas, no incluyendo al personal técnico que percibe sus haberes de los Cuerpos facultativos a que pertenecen.

La implacable Ley de Restricciones del Señor Chapaprieta no quiso apuntarse en su haber esta partida; pasó sin acordarse de este organismo, tan inútil como intangible.

Ya ha salido una nueva disposición que viene a aumentar la confusión que se ha creado alrededor de problema que estamos por afirmar que, por su sencilla solución, no existe, siempre que se enfoque esta obra social dándole un *sentido económico* de que ha carecido la fracasada colonización y la perturbadora obra de nuestros reformadores. Aquella y estos están persuadidos de que se pueda improvisar y fijar caprichosamente el hombre a la tierra. No es tan fácil como suponen administrar una pequeña heredad. Solo a

fuerza de inmensos sacrificios se vive del campo; sin estar en posesión de hábitos de laboriosidad, capacidad de trabajo y previsión, no se puede confiar en el éxito.

Todos pretenden hacer feliz al labrador. Las izquierdas, pretendiendo convertirlos en esclavos del Estado, y las derechas, consibiendo un tipo de nuevo propietario de parcelas divisibles, inalienables e inacumulables; es decir, un propietario sin propiedad. ¿Qué idea tendrán nuestros legisladores de cómo se desenvuelve el pequeño y mediano propietario? ¿No saben que, en tiempos muy normales, los beneficios del cultivador, de haberlos, no dan para vivir a la familia, pero mucho menos para lograr constituir reservas que permitan dar a cada hijo la legítima que le corresponda? ¿No saben que viven permanentemente empeñados y pueden desenvolverse gracias al crédito que le abre su pequeña propiedad efectiva, que el Estado es el primero en exigirles acrediten para la concesión de cualquier préstamo oficial?

¡Pero qué ganas de complicar el problema! La gente del campo, lo que sencillamente quiere es ser propietarios; pero propietarios de *carne y hueso*, pagando la tierra por su justo valor, y sin que le regalen nada. No cree ni espera nada de ellos; su instinto certero considera suelen ser muy caros. No piden más que les den facilidades para el pago, ofreciendo sólida garantía, más que suficiente, con el valor de la parcela y su trabajo, que hacen incrementar tan pronto toma posesión de la misma.

En nuestra comarca tenemos ejemplos bien cercanos. En Jadraque y Pelegrina, fueron adquiridas en 1928 y 1931, respectivamente, fincas en las que entraron modestísimos, pero laboriosos trabajadores de la tierra de esas localidades, hoy propietarios de 177 suertes por la cantidad de 486.000 pesetas, de las cuales han satisfecho 278.137, más del 50 por 100, en seis años. Siendo así que tienen concedido un plazo de veinticinco años para cancelar sus deudas.

Todos sabemos la situación angustiosa por que atraviesa el campo; pues bien, pregúntesele a esos honrados trabajadores de la tierra si resistirían hoy día a las sugerencias que ya se les hicieron por elementos oficiales, de que sin necesidad de satisfacer ningún pago serían asentados en esas mismas tierras. Pregúnteseles después del esfuerzo por ellos desarrollado en esas tierras si, no obstante la depreciación general de la propiedad, las venderían por el precio que les fueron valoradas.

Más que suficiente es esta experiencia, que no es única, y que el Instituto de Reforma Agraria no ha querido recoger en momento alguno, desdeñando obra de tanta envergadura y que puede afir-

marse cabe ser realizada sin sacrificio alguno para el Estado, como en otra ocasión procuraremos demostrar.

Tan desdeñada ha sido esta labor, que no solo han perdido con la misma todo contacto los organismos oficiales, sin prestarle la protección que les dispensó aquella sencillísima organización que tuvimos ocasión de ver como atendía en forma, ciertamente, desusada en nuestra Administración, nuestras observaciones; sino que se ha

desentendido de las obligaciones contraídas, dando al olvido el contrato suscrito al formularse la escritura de compra; entre otros extremos, al no dar cumplida inversión, para mejoras de las propias parcelas, el 5 por 100 con que fué recargado el valor de éstas; y, muy singularmente, y no obstante haber reclamado repetidas veces, no poder obtener el título de propiedad de aquellas suertes que han sido totalmente pagadas.

J. G.

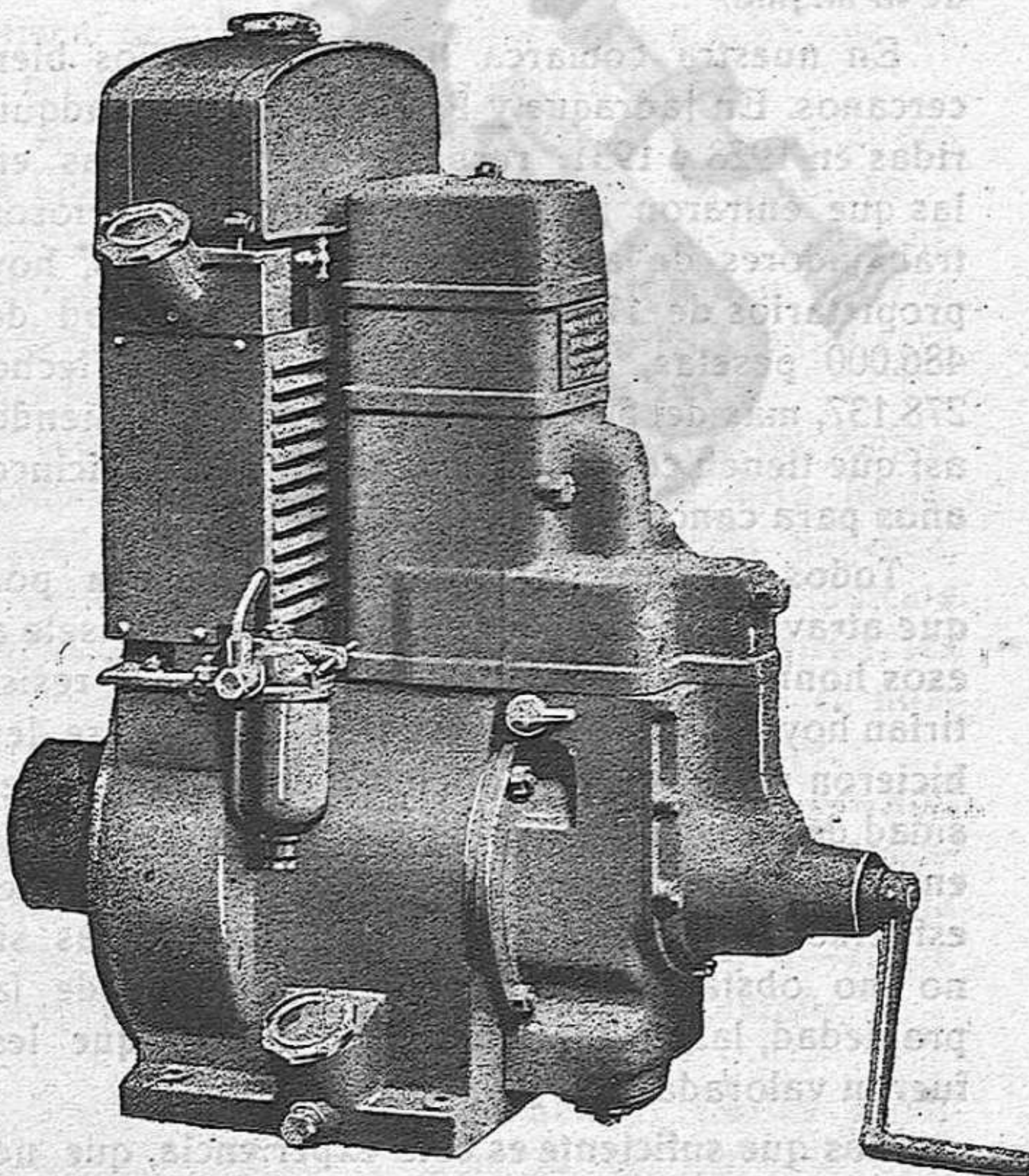
Del «Boletín Agrario», de Sigüenza.

L'Estat, protector dels ous estrangers

Tota la premsa del país ens parla aquests dies de la manca de divises per a importar cotó, cel·lulosa, etc., coses indispensables per a la nostra indústria.

No veureu mai, però, que manquin diners per a la importació d'ous, formatge, morenc, etc., coses que arruïnen l'agricultura del país.

Jo no crec que trobéssim al món, un país tan mancat de bona direcció econòmica com el nostre. I per a demostrar-ho us parlaré d'algun dels avantatges que l'Estat atorga als ous estrangers. La primera és la dels contingents. Sembla que un contingent hauria d'ésser com un obstacle per a la importació d'un article determinat. I bé, en el

Deville

Motores a Gasolina

y Diesel 2¹/₂

DESDE 2 H.P.

Recambios para los Motores

VELLINO

CERDEÑA, 201

Teleg. Bamebo - Barcelona - Tel. 53307

BARRAU COMPANIA

(Sucesores de Barrau Massó y Compañía)

Despacho en Barcelona: Fusina, 6, bajos

BARCELONA — VALLS — MONGAT

SUPERFOSFATO DE CAL DE TODAS GRADUACIONES — SULFATO DE POTASA
SULFATO DE AMONIACO — CLORURO DE POTASA — NITRATO DE SOSA
SULFATO DE HIERRO EN GRANO Y POLVO — AZUFRES Y SULFATO DE COBRE

*Amoniaco anhidro, para fábricas de
hielo y cámaras frigoríficas*

cas dels ous la implantació del contingent no ha fet més que afavorir i estimular la importació.

Abans, quan no hi havia contingent, la importació corrent era d'unes 20.000 tones. Ara el contingent permet importar-ne fins a 38.000 tones.

Una altra avantatge és que per a protegir el blat del país, a l'Estat se li ocorre de tancar la importació de turtós, soja, etc., quan el més lògic i més natural hauria estat tancar de cop la importació d'ous, de carn, de formatge, etc., és a dir, de productes que es poden fer perfectament al nostre país.

No tinc a la mà les xifres que poden pujar les importacions de pinsos per a la ramaderia, però sé que la importació d'ous equival a 400.000 tones de cereals cada any i mai no he vist que els cerealistes en protestessin.

Un tercer avantatge és el cas de la darrera importació de moresc, un dels principals aliments de les gallines. Aquesta importació es realitzà amb un aranzel de 24 pessetes per cent quilos.

Tenint en compte que una gallina consumeix anualment quaranta quilos de moresc i que produeix uns 100 ous—el promedi espanyol és més petit—veurem que per a produir 100 quilos d'ous caldran 740 quilos de moresc i com que aquest cereal paga un aranzel de vint-i-quatre pessetes per cent quilos, resultarà que *100 quilos d'ous produïts al país han vingut carregats per 180 pessetes de duana en concepte de moresc*. I, per contra, *cent quilos d'ous estrangers solament pagaran de duana 24 pessetes els cent quilos*; i això que l'or, en aquests moments, és car.

Cal remarcar, encara, un altre aspecte i és el sanitari. Això també representa un altre avantatge per als ous estrangers. En efecte: el que escriu aquestes ratlles ha pogut presenciar—i em sembla que tothom que concorri a qualsevol mercat haurà pogut adonarse'n—com en moltes ciutats del nostre país es venen ous a cinquanta cèntims la

dotzena, ous, però, que ja podeu comptar com eren i en quines condicions estaven. En general la premsa diària no ha estat decantada ni favorable a la nostra producció oüetaire. I ací hem de constatar, amb pena, com sovint els importadors d'ous estrangers tenen defensors en els diaris catalans, com no fa gaire succeí a «La Humanitat», en la qual el senyor Grau i Ros publicà un article manifestant que la importació solament perjudicava a les granges del país, però no als pagesos. És clar que això, el senyor Grau i Ros ho deia, però no podria demostrar-ho. I no podria demostrar-se perquè cal tenir en compte que a Catalunya hi ha uns 4.000.000 de gallines ponedores, de les quals, i comptant llarg, 150.000 són a mans dels grangistes, i encara d'aquests potser no passen de 20 els que tenen més de 1.000 gallines. Els 3.850.000 que resten són, per ara, a mans dels pagesos. De manera, doncs, que em sembla que queda clar a qui perjudica la importació. No fa gaire un importador d'ous em deia que la importació era necessària i esgrimint aquest argument: «Jo fa quatre o cinc anys que a cada mercat anava a Balaguer i carregava el camió d'ous del país. Ara vaig allí carregat amb ous de Turquia, de l'Argentina, del Marroc, etc., la gent me'ls compra contenta perquè són més *barats* que els del país». I cal remarcar que a la comarca de Balaguer no existeix cap granja.

Podria anar fent més i més consideracions demostrant que la invasió d'ous estrangers és altament perjudicial a la nostra avicultura i a la nos'ra agricultura.

Per a resumir: *importem cada any cent vint milions de pessetes d'ous i no tenim divises per a comprar cotó*.

Tot un programa *econòmic*.

JOAN ROCA I SOLDEVILA.

De «Pagesia» de Barcelona, any 1936. N.º 187.

Nitrat de Cal i G

Para consultas técnicas y muestras, dirigirse al
CONSULTORIO AGRONÓMICO
 DE LA
Unión Química y Lluch, S. A.
 Calle El 12 de Abril, 2 - VALLADOLID
 Agente Regional..... **D. Mariano de G. Casas.** - Claris, 71 - Barcelona

Les cabres i els boscos

Els greus danys que ocasionen

Don Josep Cirera i Voltà, Advocat, President de l'«Institut Agrícola Català de Sant Isidre, i en representació del mateix, vista la circular apareguda en el Butlletí de la Generalitat de Catalunya del dia 9 del prop-passat mes de gener, obrint una informació referent al pasturatge intensiu dels ramats de cabres en els boscos de Catalunya, té l'honor d'eleva a V. E. el següent informe:

Pensem que és un encert obrir tal informació, agraïm la crida que es fa a l'Institut i creiem que el parer dels informants i les resolucions que es prenguin han de contribuir, en gran manera, al millorament de les masses forestals catalanes.

Efectivament, de poc servirà el desvetllament de la Generalitat per a incrementar la riquesa forestal si no es posen a contribució tots els mitjans pertinents per a salvar tants i tants arbres que tenen els arbres, alguns d'ells inherents al seu propi desenvolupament, altres al clima i els de més enllà a la cobejança dels homes.

Per a solventar els primers, poc pot fer el Poder Públic i menys els particulars, però sí que uns i altres poden coadjuvar, cada u dintre de la seva pròpia esfera d'acció, per a salvar els tendres arbres, que prou fan defensant-se dels nombrosos perills que els rodeja els primers anys de la vida.

I un dels pitjors enemics que tenen les noves plantes, són les cabres. Bosc en formació, en cabres no serà mai bosc; per això aquesta Comissió Forestal es pronuncia d'una manera unànime, per la conveniència, la necessitat, l'absoluta necessitat de prohibir l'entrada de ramats de cabres a pasturar intensivament en els boscos. La cabra lliure en els boscos, hi fa mal amb la boca, amb les potes i amb les banyes. Per això, en algunes ordenances

forestals s'arriba a autoritzar els guardes per a poder matar tota cabra que es trobi pel bosc. Es considerada com animal danyí.

Nosaltres no volem arribar a tant, però sí que hem de propugnar per la prohibició absoluta del pasturatge en ramat.

Ja sabem que hi ha llocs, situació especial de masies i conveniències d'alimentació familiar, en els quals és de necessitat absoluta l'existència d'alguna cabra per alimentació dels masovers i de llurs fills; per alguna raó és tinguda la cabra com la vaca del pobre, però la presència d'una o dues d'elles amb expressa autorització de l'amo del bosc, en condicions tals que no puguin fer-li mal, creiem no hi ha cap inconvenient en accedir-hi. Altra cosa és el problema que es presenta per l'existència de molts ramats de cabres, els propietaris de les quals no tenen ni han tingut mai terra en suficient quantitat per a mantenir-les.

Si aquests propietaris de ramats, industrials de l'explotació del bestiar cabrun, almenys les tinguessin estabulades i alimentades d'acord amb els preceptes de l'estabulació, res no hi hauríem de dir, però és el cas que aquests cabrers treuen les cabres a pasturar per rieres, barrancs i camins, i fan mal per tot arreu on passen, siguin arbres forestals, olivers, avellaners i a tota classe de conreu.

Resumint el nostre parer, som d'opinió: Que els masovers, parcers o guardes puguin tenir, amb permis de l'amo de la finca, una o dues cabres per a la seva alimentació, en condicions tals que no puguin perjudicar els conreus de la finca o a les masses forestals.

Que sigui prohibit, en absolut, el pasturatge intensiu dels ramats de cabres en els boscos.

Que els cabrers que tinguin cabres estabulades i les treuen a pasturar, hagin de presentar un permís per escrit de l'amo del bosc on es dirigeixen.

Del «Butlletí de l'Institut de Sant Isidre».

La Catalana

Sociedad española de seguros contra incendios a prima fija

FUNDADA EN 1865

Domicilio social: Rambla Cataluña, 15 y Cortes, 624 — BARCELONA

Autorizada por la Inspección de Seguros en 29 Marzo 1916

SEGUROS: Incendios, vida, dotes y rentas.—Accidentes y responsabilidad civil.—Transportes (marítimos y terrestres)
Capitalización y ahorro.—Robo, inutilización y utilidades, etc. etc.

Capital suscrito	5.000.000	Pesetas.
Id. desembolsado	1.500.000	id.
Reserva estatutaria	1.000.000	id.
Reservas técnicas	3.256.375'4	id.
Id. de previsión y garantía	1.401.537'96	id.
Primas netas	7.808.639'76	id.
Siniestros indemnizados hasta 31 Diciembre 1917	27.893.465'32	id.

Agencia general en Figueras:

D. Salvador Bosch y Roig - Périto-Profesor Mercantil - Calle Mistral, núm. 4
(antes Matadero Viejo)

Escuela Práctico Mercantil

fundada en 1884 y dirigida por **D. Salvador Bosch y Roig** Périto-Profesor Mercantil — Profesor del Instituto
Calle Mistral, 4 (antes Matadero Viejo).—FIGUERAS

Enseñanza moderna, rápida y completa de Cálculo Mercantil.—Teneduría de libros.—Reforma de letra.—Correspondencia y prácticas de escritorio.—Mecanografía.—Idiomas.

Terminados los estudios y previo exámen de aptitud, se expide a los alumnos el correspondiente Diploma-Título de Tenedor de Libros.—Conferencias de las Asignaturas del Bachillerato y Magisterio y preparación para carreras especiales.

CLASES ESPECIALES PARA SEÑORITAS

Durante todo el día clases para el repaso de la primera enseñanza.—La Escuela Práctico-Mercantil facilita colocación en el comercio a todos aquellos de sus alumnos que se distinguen por su buena conducta y aprovechamiento.

Consultas y peritaciones mercantiles, inspección, reconocimiento y redacción de documentos de comercio y arreglo de libros de contabilidad.

El mayor éxito

DISLACERADOR
SALVATELLA

NUEVO APARATO PATENTADO PARA LA
DISGREGACIÓN DE LA PASTA DE ACEI-
TUNAS CON SALIDA ESPONTÁNEA DEL
50 POR CIENTO DE ACEITE VIRGEN

TALLERES SALVATELLA
TORTOSA

RESOLUTIVO ROJO MATA

Cojeras, nutildades, pulmonías, anginas y enfermedades de garganta del ganado de cerda : : :

ANTICÓLICO F. MATA

Cólicos, indigestiones, timpanitis y cólicos gaseosos

CICATRIZANTE VELOX

(Mejor que el iodo y el sublimado)

Llagas, úlceras, rozaduras y toda clase de heridas

SERICOLINA

Purgante inyectable, maravilloso, rápido

**CURAN ENFERMEDADES DE LOS GANADOS!!
SON UN TESORO PARA TODO GANADERO-HACENDADO**

Desconfiad de imitaciones — Miles de certificados de curaciones — Exigid estos preparados

Venta en Farmacias y Droguerías:

AUTOR **GONZALO F. MATA**

LA BANEZA (LEÓN)

Hijo de Félix Jaume Gelart

~ FIGUERAS ~

HIERROS — ACEROS — FERRETERÍA — BATERÍA
COCINA — MATERIAL ELÉCTRICO — FUNDICIÓN
DE HIERRO — TALLER DE CONSTRUCCIÓN DE
MAQUINARIA AGRÍCOLA

Extenso surtido en toda clase de

Bombas — Grupos electrógenos — Motores eléctricos a gasolina y aceites pesados — Arados — Gradas — Desgranadoras — Cultivadores — Tractores

CALDERAS ECONÓMICAS CON HORNO